

Zadnjič je rekla:
Delaš na sebi, to je dobro.

Če bi delala na sebi,
bi razpadla.

Doma sem.

Zanimivo, vedno napišem,
da sem doma, če sem tukaj.

Čeprav sem imela
že nekaj drugih domov.

Vsako stanovanje,
kjer sem živela, je del mene.

A ta družinska hiša sem jaz.

Poznam vsak njen šum,
moje misli so tu najtišje,

jaz pa sem najglasnejša.

Zatišja so običajna,
podrhtevanja so pričakovana

kot porast utripa in kakšna torta,
ki se zatakne v grlu.

A ne smemo pozabiti dihati.

Mama pogosto citira Tarkovskega
in me opominja,

da človek hišo svoje duše
nosi s sabo.

Jaz bom vedno nosila s sabo
hišno številko 9.

Vsako nedeljo sem štela:

mama, oče,
dedek, babica,

jaz, Eda, Matko,
teta, Zlatko.

Kosilo!

Sprehajam se po lastnih mislih,
v njih vidim delčke drugih,

ki me delajo to, kar sem.
Zlasti tistih,

katerih obrazov
se vse teže spomnim.

Ti drobci so čarobni,
podarjajo mi trenutke zbranosti.

Od nekdanj me muči svetobolje.

Vsak 24-urni cikel prispeva
k mehanskemu ponavljanju življenja.

Denar, pokornost,
dolgčas, izčrpanost.

Vzgajajo te, da sediš in poslušáš,
da nisi nemirna, da si vljudna.

Opozarjajo te, da moraš razmisliti,
preden poveš svoje mnenje.

A nekaterim ljudem
še ne mir poraja mir,

mir pa povzroči popoln nemir.

Vsak dan vse bolj spoznavam,
da nočem živeti v svetu,

ki nam zagotavlja,
da ne bomo umrli od lakote,

a sprejema tveganje,
da bomo umrli od dolgčasa.

Koliko let
že sanjamo pod isto streho,

a še zdaj se zavedam,
da smo vsi samo ljudje.

Simbioza štirih generacij
je zgrajena na kompromisih.

Od razbijanja mladostne vitalnosti
do zevajočih brezen starosti.

Življenje pod udarci prisilnega dela
razpada na vse strani.

Kmalu bom dopolnila 25 let,
počutim pa se,

kot da sem živela
že deset različnih življenj.

Niti potrkala nisem,
prva vrata pa so se že odprla.

Ko ta hiša prvokrat
ni bila več moj dom,

sem najbolj pozabila
na svojo sobo.

Iz leta v leto je postajala
odložišče spominov.

Dolgo sem odlašala
z odstranitvijo obliža

z brazgotin,
s katerimi se nisem hotela soočiti.

Vendar sem to storila.

Previdno sem secirala spomine
in pripravila nekaj škatel,

kjer je nabor drobnarij, ki imajo
neverjetno moč potovanja skozi čas.

Razbiti koščki reflektorja,
kos asfalta, pobarvan rumeno,

bleščilo iz leta 2007,

drobne figurice,
ki še dišijo po plastelinu,

vozovnice,
koncertne vstopnice.

Potovala sem daleč,

skozi križišča in zastoje,

v situacije in odločitve.

Tu sem začela
poganjati korenine.

A če bi drevesa hodila,
bi gozdovi taveli naokrog.

Doma je preveč mirno,
jaz pa sem nemirna.

Ne maram tratenja časa.

Morda pa le ni sebično misliti,

da bi bila kje drugje
najbolj srečna na svetu.

ŠE VEDNO NE VEM

Film je nastal na Blankovi delavnici
kratkega avtorskega karantena filma.